

MĒS ESAM SAŠUTUŠAS!

Pirms vairākiem gadiem, kad par direktora vietnieci saimnieciskajā darbā Zinātniskajā bibliotēkā strādāja Tija Gīze, viņa, būdama liela puķu mīļotāja, sāka pamazām apzaļumot mūsu torņa kāpņu palodzes. Kādā kāpņu laukumīnā auga liela banānpalma, kura paspēja skaisti uzziēdēt, vienu no lielajiem logiem bija «aiztinis» milzīgs istabas bērzs, zem tā savu vietu bija atradušas tradeskānijas un citas mazākas puķītes. Kad Tija aizgāja pensijā, centāmies viņas aizsākto tradīciju turpināt. Puķes auga, ziedēja un sagādāja prieku gan mums pašam, gan bibliotēkas viesiem, gan pasniedzējiem, kam gadījās bibliotēkā iegriezties pa torņa kāpnēm. Daudzi brīnījās, ka mums daudz

ziedu ne vien bibliotēkas darba telpās un lasītavās, bet arī tā saucamajās «melnajās» kāpnēs.

Bargajā pagājušajā ziemā aizgāja bojā banānpalma, nonīka istabas bērzs. Taču pārējās puķes turpināja augt un ziedēt. Gadu atpakaļ pēkšņi pazuda banānpalmas «bērniņš», ko bijām ar lielām pūlēm ieaudzējušas. — Žēl bija, bet, ko lai dara, ja kādam citam ievajadzējies vairāk nekā mums... Taču šī gada janvārī un pagājušā gada decembrī puķu pazušana no torņa kāpņu palodzēm kļuvis sistemātiska. Pa trijām Jaungada brīvdienām pazuda no jauna ieaudzētais istabas bērzs, laikā no 9. līdz 11. janvārim tika nozagta reta un skaista liliju dzimtas puķe. Par

dažām citām vēl nejaukākām izdarībām nevēlamies runāt.

Mēs esam sašutušas par šādu rīcību, tā apvaino mūsu pašcienu. Nevienai no mūsu 120 cilvēku lielā kolektīva nav žēl ne puķu stādu, ne padoma to audzēšanā un kopšanā, taču šāda rīcība liecina tikai par vienu: puķu aiznesējam ir vienalga, vai mūsu apkārtne ir skaista vai nav, uz mūsu pūlēm radīt sev apkārt skaistumu viņam uzspļaut!

Var jau būt, ka cilvēki, kuri zog puķes no Zinātniskās bibliotēkas palodzēm, «Jauno Inženieri» nelasa, pat rokā neņem, neraugoties uz to, mēs lūdzām šo rakstu publicēt.

**I. KIKULE,
R. RUBENĒ**